

Felihs Netz

Lengyelhonnal álmodtam¹

(Śniła mi się Polska)

Mint egymás mellé parancsolt bábuk, feküdtünk
sárban, vérben, papírsákokban, hideg homlokunkon
bicskával vésett kis keresztekkel, miközben
hazánk mély álomba merült, sajátos
szertartásaitól, rituáléitól megfosztott
végtelen pusztaként, s mi egy lemészárolt eskü
varázslatait, szénarakásokban nyugvó
kolindák, megbecstelenített szentélyekben
eltaposott latin ministránsszavak csodatevéseit
emlegettük, görcsösen két, három gondolatba
kapaszkodtunk, melyeket ki akartak belőlünk
szakítani körmeinket tépve, néha fülünket levágva,
hol a balt, hol a jobbot, esetleg egyiket
és másikat is – „fajtársunk” fantáziájának
függvényében, és mégis futottunk, menekültünk
leheletvesztésig hegyeken, lapályokon át,
egymás után a lövöldözés alatt álló elégiákon
és gyászénekeken át, ujjainkat a sten² agyán tartva,
nos, mi volt még, dalok cserepei tudónkbe süppedtek,
régóta nem éltünk, innen a kirívó hézagok az emlékezetben,
megvert vesénk sokáig fájt, halálunk után is,
maga a *halál* voltaképpen számunkra megszűnt
fájni, egyik pillanatról a másikra maga az *élet* szűnt meg
fájni, az élet, mely révén üldözött angyalok szálltak,
magunk voltunk valahányan, hason feküdtem, földdel
és örök álommal teli szájjal: Lengyelhonnal álmodtam
sírtól sírig, de hol az én sírom,
akár meg is ölhetsz, nem emlékszem

Fordította Bágyoni Szabó István

FELIKS NETZ (1939–2015)

1 A *bagoly kiáltása* című kötetből, Sopot, 2014.

2 sten – géppisztolyfajta